

[Dagmar Andreassen.]

Ifølge Erhvervenes Oplysningsråd steg Danmarks prisniveau fra 1960 til 1969 med 67,6 pct., og vi lå klart i spidsen. Holland fulgte efter med 44½ pct. Først i 1969 oplevede vi et år, hvor Danmark ikke førte; da var vi rykket ned på syvendepladsen med 3,5 pct. I 1970 havde vi igen en stigning på 6,5 pct., uden at jeg dog ved, hvordan vi er placeret i forhold til andre lande.

Politikerne synes at have interesseret sig endnu mere for at fordele velstanden end for at holde den ved lige, og man har ikke i tilstrækkelig grad gjort sig klart, hvordan gennemførte love har indvirket på erhvervslivets vilkår. Det ville være meget tiltrængt og velgørende, hvis vi kunne få en afslappet og åben debat om, hvordan vi sikrer industrien de vilkår, der kan give os de ønskede produktionsstigninger. Vi må simpelt hen finde ud af, hvordan der stilles risikovillig kapital nok til rådighed for industrien og stilles til rådighed på en måde, så vi sikrer, at den placeres i de mest givtige industrier. Det vil sige, at låneværdigheden er vigtigere end sikkerheden, og at det i hvert fald ikke bliver politiske hensyn, der skal tages. Vi må også finde en form, der ikke ensidigt begunstiger kapitalkoncentrationen; alle må være interesseret i en spredning af kapitalværdierne.

Vi må prøve at analysere, hvad der begunstiger initiativ og arbejdsindsats, især for igang sætterne — de ansattes reaktionsmønstre ved vi nok mere om. Vi bør finde ud af, hvordan vi skaber et opfindermiljø. Konkurrenceevnen i dag på de internationale markeder, hvor priskonkurrence, kreditkonkurrence og tilsyneladende også en vis form for protektionisme er ved at brede sig, består jo bl. a. i, at vi laver teknisk lidt bedre produkter, som kan sælges til meget højere priser.

Vi skal også have fundet ud af, hvordan vi igen kan skabe interesse hos de unge for at lade sig uddanne til erhvervslivet, så de ikke alle sammen vil være psykologer og teaterkritikere. Det er ikke, fordi jeg har noget imod hverken psykologer eller teaterkritikere, for vi har jo brug for nogle af dem, men en overproduktion er nok svær at eksportere, og tilgangen til universiteterne steg fra 1958-59 til 1968-69 med 400 pct., og på polyteknisk læreanstalt, teknikum- og inge-

nørakademiet, hvor de mere tekniske uddannelser finder sted, steg den i samme periode med 40 pct. Det fortæller i hvert fald lidt om indstillingen hos de unge.

Vi må have skabt større samspil mellem offentlig forskning og erhvervsliv, så vi koordinerer vore ressourcer. Jeg ved godt, opgaven ikke er særlig let, men den er påtrængende, og vi kan i det radikale venstre kun glæde os over, at vi får denne debat.

Det har jo været sådan, at huller i afskrivningsreglerne har ført til en usaglig politisk debat, der har gjort sit til, at der i befolkningen ofte sættes lighedstegn imellem afskrivningsregler og skattesnyd. Manglende forståelse for aktieudbytter og fondsdannelser og fondsaktier og den politiske propaganda, der har været ført om disse ting, har været en medvirkende årsag til, at der ligesom er blevet en kløft imellem dem, der beskæftiger sig med produktion, og dem, der beskæftiger sig med undervisning og socialt og andet humanitært arbejde, en kløft, som samfundet ikke kan være tjent med, og som jeg desværre må sige at både socialdemokratiet og socialistisk folkeparti har deres store medansvar for. Man står på hver sin side af kløften og råber beskyldninger mod hinanden. Fra den ene side råber man, at industrien udnytter de ansatte, at industrien gennem reklame skaber unødige behov, og at alle erhvervsfolk snyder i skat. Fra den anden side råber man, at studenter og offentligt ansatte nasser på produktionen, og at det er produktionen, der alene skaber værdierne.

Til påstanden om, at industrien udnytter de ansatte, har jeg lyst til at sige, at der jo generelt slet ikke er det modsætningsforhold imellem ansatte og arbejdsgivere, som piskes op i den offentlige diskussion op imod en overenskomstsituation, og samarbejdet er som regel ikke så dårligt, i hvert fald slet ikke på de mindre virksomheder. De egentlige modsætninger går jo helt andre steder i samfundet. Jeg behøver blot at nævne, at lønsummen til de offentligt ansatte i dag er større end lønsummen til dem, der er ansat i produktionen, til trods for at deres antal endnu ikke er så stort.

Denne generelle mangel på forståelse for hinandens vilkår har i hvert fald for erhvervsfolk været en stærkt medvirkende årsag til, at modløshed og surhed og mangel